

משפחת קלר הנכבדה,

אין ביכולתנו לבטא במילים את כאבנו והשתתפותנו באסונכם. מה נורא הוא, כשיוצא בן צעיר – יפה ומוצלח, בן 25, לביקור בישראל ואינו חוזר מכאן חי.

רק היום אחר הצהריים, כשיריות מעבר לגבול מהדהדות בקירבנו, הבאנו לקבורה בן צעיר שלנו, בן 17, בראשית חיו, שהיה יחד עם בנכם באותה עגלה שעלתה על מוקש האוייבים. בתוך שדותינו הוטמן המוקש שקיפד את חייהם של בנכם היקר גרהרד ז"ל, ושל חברינו הצעירים: חיים ז"ל, בן 37 והוא בעל לאשה ואב ל-4 ילדים, שהצעיר ביניהם הוא בן שנתיים וחצי, וחנן ז"ל, בן 22, ואמש מת, לאחר מאבק קשה על חיו, יהודה ז"ל, בן ה-17, בן יחיד להוריו, אותו הבאנו היום למנוחת עולמים.

חקלאים אנשי עבודה אנחנו, החיים מפרי שדותינו שעל הגבול, אנשי שלום ואחוה. הגענו לאדמתנו זו, שהיתה מדבר, ללא עץ וללא ירק, על ידי עמלנו והמים אשר הרווינו אותה, הפכה למה שהינה היום: פרדסים, מטעי בנות, כרם, שדות מספוא לבקר, גני ירק.

זו הפעם השלישית שבאה אלינו קבוצת נוער במסגרת של 'בני איכרים' משוויץ, לעבוד עימנו ולהכיר את חיינו וארצנו. שמחנו לקבלם, ואיחלנו להם אך טוב בתוכנו ובכל אשר יפנו. והנה פגע בנו האסון הנורא.

הספקנו להכיר קצת את בנכם היקר. היה מוצלח מאד בעבודה ובחברה, יעיל, עליזה ואהוב. גם ידוע לנו שהזכיר אתכם לעתים קרובות ורצה להביא לכם מכאן הרבה תמונות ומזכרות, כדי לגרום לכם נחת רוח. והנה, לא כך רצה האוייב לחיינו.

שותפים אנו לאסונכם. בהמשך החיים ובמעשים טובים ננציח את זיכרון יקירינו, אשר לא נשכחם לעולם.

אשדות יעקב איחוד 11/2/1968